

ה"ת 5939/07 - תחנת יאח"ה - יחידה ארצית לחקירות הונאה נגד אפרים נוה, הדס שטייף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 5939-07-19 תחנת יאח"ה - יחידה ארצית לחקירות הונאה ני' שטייף ואח'

לפני כבוד השופט עללא מסארווה
תחנת יאח"ה - יחידה ארצית לחקירות הונאה
המבקשים:
נגד

1. אפרים נוה
2. הדס שטייף

המבקשת: באמצעות פרקליטות מחוז מרכז (עו"ד אלירן אשכנזי)
ב"כ המשיב 1: עו"ד בועז בן צור, עו"ד גיא רווה, עו"ד הדר גולשטיין
ב"כ המשיבה 2: עו"ד זילברבוים ועו"ד לוי

החלטה

לפני בקשה היחידה החקירה בתיק שנסגר למתן הוראות בעניין התפוסים (מכשירי טלפון), וזאת לפי סעיפים 34, 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), תשכ"ט- 1969 (להלן: הפס"פ).

המשיב 1, עו"ד אפרים נוה, לשעבר יו"ר לשכת עורכי הדין בישראל, נחקר בחשד לעבירות שונות, ובכלל זה עבירות שוחד, מרמה והפרת אומים, וזאת לגבי חלקו בפרשה שהחלה בפניו המשיבה 2 (העיתונאית הדס שטייף) למבקשת והעברת חומר שהופק מתוך מכשירי טלפון השיכים לכואורה למשיב 1 [ארבעה מכשירים שנמסרו בשני מועדים- פרטיים

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - או. verdicts.co.il

811465443, 81146538, 81146536, 81146530, 81146536], שהיו בשימושו לאורך תקופה, ואשר הועברו למשיבה 2 מאשתו של המשיב 1 באותם ימים (להלן "הגבורת נוה") כעולה מתיק החקירה, המכשירים הגיעו לידי אשתו של המשיב 1 לאחר שהפסיק להשתמש בהם ולאחר שעברו "פרמטר" (החזרת המכשיר למצבו המקורי כשהוא ריק מתוכן). בהמשך, עברו המכשירים פעולות שחזור המידע, עם המידע שהופק, שגילה חשד לעבירות, פנתה המשיבה 2 לפיקטיביות המדינה, וכר הchallenge החקירה בתיק לפי תוכנים ותוכנים שעלו במכשירי הטלפון השונים (פרשה שכונתה "פרשת מין ומינויים").

לימים, תיק החקירה נסגר נגד המשיב והמעורבים האחרים.

בבקשה הנוכחית טענה היחידה החקירת כי:

"לכורה, על פי הוראות סעיף 35 רישא לפקדות סדר הדין הפלילי..., יש להחזיר את הפריט למשיבה מס' 1. מנגד, מחומר הראיות בתיק עולה כי המשיב מס' 2 טען לבועלות במכשירים.

...

נוכח האמור, תבקש המבוקשת כי בית המשפט הנכבד יורה לה כיצד לפעול בתפוזים כמצווה סעיף 34 לפקדות סדר הדין הפלילי... נוכח העדר יכולת וסמכות מצדה להכריע בסוגיה הקניינית הנוגעת לבועלות במכשירים מסעיף 1".

המשיב 1 ביקש שהמכשירים יושבו לידי. המשיבה 2 ביקשה להשיב את המכשירים לידי על מנת שתוכל להסבירם לגבירת נוה בטענה שהיא הבuels של המכשירים, ערבות תפיסתם. לחלוfin, ביקשה המשיבה 2 כי המכשירים יופקדו במכשירות בית המשפט המחויז- מחוז מרכז, שם מתנהל הליך אזרחי בין המשיב 1 למשיבה 2, משום שהמכשירים מהווים ראייה באותו הליך או להפקידם בידי גורם ניטרלי אחר, אפשר בנאמנות אצל ב"כ המשיב- עו"ד ב' בן צור, עד לסיום ההליך האזרחי.

קורות ההליך

הADB- היחידה החקירת בתיק- לאחר הוועדה על גנית התקין, הגישה בקשה "למתן הוראות בעניין תפוזים" לפיה בבקשתה הוראות האם להחזיר את מכשירי הטלפון שהועברו ליחידה החקירת על ידי המשיבה 2 לידי או שמא למשיב 1 שטוען לבועלות על המכשירים. היחידה החקירת השaira את החלטה לשיקול דעתו של בית המשפט.

להליך הцентрף עו"ד ברק כהן, אך במהלך הדיון שהתקיים בפני הגיעו להסכמה עם ב"כ המשיב 1, ובכך התיתר הצורר להכריע בבקשתו.

לאחר קבלת התשובות של חלק מהמשיבים, אשר גלו עניין בהליך, התקיים דיון בפני. בתום הדיון התבקשתי לאפשר השלמת טיעון בכתב, ותגובה להשלמה ותשובה לבקשתה.

אציון כי הגברת נוה הביעה עמדתה בכתב וטענה כי מכשירי הטלפון הם שלה וביקשה לדוחות את טענות המשיב 1 כי מדובר במכשירים שלו שהניחם בביתו. הגברת נוה לא התייצהה לדין.

לאחר הזיהוק, המחלוקת העיקרית בין הצדדים סבו סבב השאלה האם יש להסביר את המכשירים לאדם שמסרם פיזית לידי היחידה החוקרת או שמא למי, שבבינה מהותית, הוא הבעלים של המכשירים. כמו כן, עלתה לדין השאלה האם זכאות המשיבה 2 שיינטנו הוראות לגבי אופן החזקת המכשירים (שלא בידי המשיב 1 עצמו) בדרך שתבטיח שימושם כראיה בהליך אזרחי שמתחנהל בין הצדדים, ללא שינוי או מניפולציה.

דין הכרעה

הן שלב המעצר והן הבקשות לצוים וההילכים הלויינים שהתקיימו בתיק זה, נדונו בפני. במהלך הטיפול בהיליכים השונים נחשfte לתוך המידע ששוחרר מהמכשירים. על פי החומר אליו נחשfte באופן ישיר, לא ניתן מחלוקת כי מדובר במכשיר טלפון שהוא בשימוש הבלעדי של המשיב 1, וכי התכנים ששוחררו שייכים לו. מכאן המסקנה כי התכנים של הצדדים והחומר שהופק מהם, שהיו במקודם מחלוקת בין הצדדים, שייכים באופן בלעדי למשיב 1. מסקנה זו נלמדת אף מגרסאות המעורבים, בין בהתיחסות מפורשת ובין במשמעותם מדבריהם.

עיוון בטענות הצדדים לא מותיר כל מקום לספק כי סלע ולב המחלוקת בין הצדדים אינם עוסקים כלל במכשירים עצם כחף פיזי, אלא בתוך המידע. הדבר אף הגיוני, שכן הערך הכספי של מכשירי הטלפון הישנים, ככל שקיים, לא היה במקודם הדיון, ויש להניח שהואZNich לחלוטין, לפחות בעיניהם. הפרדה זו בין הצדדים (הברזילים) לבין חומרו המחשב והמידע שהוא אוצר בהם, אשר שוחררו אגב ביצוע עבירה פלילית לכואלה, מתחייבת לצורך הדיון בבקשתה לפני.

על פי החומר שלפני, אין ולא ניתן מחלוקת שהמכשירים עצם היו בעלות ובשימוש המשיב 1 טרם עברו לחזקתה של אשתו. בתכוּף לפני שהמכשירים עברו לידי אשתו של המשיב 1, הם עברו שינוי, מחיקה ואיפוס של התכנים שהיו בתוכו. **פעולות השחזר, אגב עבירה פלילית לכואלה, יצרה פרטיה רכוש חדשם,لالם:** "מכשירי טלפון משוחזרים". להבדיל ממכשירי הטלפון שעברו פעולות "פרומות" לפני השחזר, לגבים ניתן מחלוקת קניינית-עובדתית בין המשיב 1 לבין אשתו באותו ימים, יש לראות את מכשירי הטלפון המשוחזרים ככאלה שהפכו חזורה, באבחת שחזורם, למכשירי הטלפון של המשיב 1. אסביר:

אמנם מדובר במכשירים שהם חפים או כמעט קובל שיש להם קיום עצמאי, ללא קשר לתוכנים השמורים בתוכם, אלא שכאמור, המחלוקת בין הצדדים, כר בפועל וכך על פי הגיון של הדברים, איןנה סבבUrcom הכספי (הזמן לחלוטין) של הצדדים, אלא ש"Urcom" האמתי הוא בתוכן המידע הרגיש האוצר בתוכם. גם המחלוקת העיקרית בתיק, בין הצדדים 1, שטוען בעולות על הצדדיםUrcom, לבין הצדדים 2 שטוענת שהמכשירים דרושים לה

לצריכים משפטיים-רפואיים, ממחישה היבט כי אין זו מחלוקת קניינית שמתיחסת לערם של המCSIרים ככלי קיבול, אלא לחשיבות החומר השמור בתוכם (לאחר פעלת השחזר).

לאחר שתסוקך המחלוקת הקניינית על המCSIרים ככלי קיבול, קצרה הדרך להכרעה לטובה עדמתו של המשיב 1. בראקע, טענותיו של המשיב, אשר התקבלו למעשה על דעת פרקליטות המדינה, כי אופן הפקת המידע ממCSIרי הטלפון מושא הדיון היה כרוך בפגיעה קשה וטור הפרת זכויות החקיקתיות וזכויות היסוד שלו כאדם (בעיקר, פגעה חמורה וקיצונית בפרטיות), מה גם שהדבר אף כרוך היה בעבירות פליליותلقאה.

לאור הטענה כי המעוורבים השונים, לרבות הגברת נוה והמשיב 2, תרמו בעצמם לשינוי החפש מכלי קיבול ריק למCSIר טלפון משוחזר, השיר, כאמור, באופן בלעדי למשיב 1, הרי שדין טענותיהם לזכות בחפש (קל וחומר בתכני) להיחות מכל וכל.

פעולת השחזר, הפיכה רוח חיים במכשיר, הפכה אותו מכלי קיבול ריק, ברזל נתול תוכן, לייצור המקורי שהוא (טרם פעלת הפורמות). גם אם אלך לשיטת המשיבה 2 והגברת נוה, לפיהן, המשיב 1 מסר לאשתו את מכשירו הטלפון וכן הפכה הגברת נוה לבעליהם, הרי שלאחר **פעולת השחזר, לא תישמע עוד טענה כי המכשיר אינו של המשיב 1**. ודוק: המשיב טוען כי הוא הבעלים של המCSIרים לאורך כל הזמן, גם לאחר שהשאים בבתו (כשהם ריקים מתוכן) וגם בהמשך. אלא שאם היה ספק לגבי הבעלים של מכשירי הטלפון "המפורטים", אין עוד ספק שהטלפונים המשוחזרים שייכים למשיב 1 ורק לו. על כן, המCSIרים החדשניים-המשוחזרים, כמו המCSIרים הישנים שהיו בשימוש פעיל לפני "הפורמות", שייכים, באופן בלעדי, למשיב 1.

קיים הבדל תהומי, עד כדי הבדל ברמת ההגדלה, בין כרטיס זכרון ריק לחלוטין לבין כרטיס זכרון לשמורים בו תכנים פרטיים. העברה (במתנה, למשל) של כרטיס זכרון (זול) אחד לחברו, לאחר שהמוסר ניקה ומחק את תוכנו כלל, מבליעה בתוכה התניה: "מוסר לך בזאת כרטיס ריק מתוכן כדי שתתעשה בו שימוש לצרכיך". שחוור התוכן של הבעלים הקודם על ידי מקבל המתנה, משנה את פניו של החפש לחפש אחר שונה בתחלת, אגב פגעה קשה בזכותו של מוסר המתנה.

זהו הבדל בין העברת מחברת ריקה לבין העברת מחברת מסווג יומן אישי וזה הבדל שבין מסילות ברזל לבין הרכבת עצמה. במקרים אלה, הצדדים בתיק חולקים ביניהם למי להשיב קרונות הרכבת ואין להם כל עניין במסילות הברזל החלודות.

משמעותי להזכיר בסוגית השבת המוצג, וمشקעת שמדובר בבקשת שמתיחסת למכשיר המשוחזר, וזאת להבדיל מכלי הקיבול הריק (הברזלים שאינם דרושים לאיש), הרי שהפתרון קל ופשוט להכרעה כמפורט לעיל.

לכן, יש להosiף, מעבר לנדרש, כי על התכנים שבמכשירי הטלפון השונים הוצאו צווי איסור פרסום, אשר ממשיעים בתוכם צורך בהימנענות מהעברת החומר לאחרים, לרבות למשיב 2 או לגברת נוה, גם אם נחשפו בעבר לחומריהם. אמן צו איסור פרסום ממשיר להתקיים גם לאחר השבת המCSIרים, אך אין ספק שההעברה המCSIרים מcarsמת בצווי

איסור הפרסום וברצינן העומד מאחוריהם (בין השאר, צמצום הפגיעה בפרטיותו של המשיב 1 ובני שיחו).

מסקנתי זו, לפיה אין להסביר את המכשירים למשיבת 2, מתמודדת עם האבסורד שב התביעה מחייב הטלפון לאדם רק משומם שמנמו נלקח, כאשר עולה חשד לכואורה כי אותו אדם, בעצמו או באמצעות אחרים, ביצע במכשיר פעולות אסורות עד כדי עבירות פליליות לכואורה. גם אם המשיב 1 מסר את המכשירים לאשתו בהסכמה (ואיני קובע מסמורות לגבי נסיבות העברת הממכשיר לשימוש הגברת נוה), הרי שפועלות השחזר (האוסורה לכואורה) שינתה את פניו של המכשיר והגדירה אותו מחדש, כאמור לעיל.

המכשירים כראיה בהליך האזרחי

אשר לטענה אחרת, והוא הצרכים המשפטיים והראיתיים הנטענים של המשיב 2 בהליך האזרחי שמתנהל בין המשיבים בבית המשפט המחויזי מרכז (בקשר על מהלכי המשיב 2 בתיק זה), אומר כי אין יכולם להוות עילהiae לשפט מכשירי הטלפון שלא למשיב 1 או חיובו בשימורם בתנאים כללה ואחרים. ואלה טעמי:

ראשית, עניין זה אמור להידון בפורום המתאים, קרי בפני בית המשפט בתיק העיקרי (הזרחי). המשיב 2 חוזרת ומדגישה את עמדת "הנחתות" שלה אל מול המשיב 1 בהליך האזרחי והוא הנונטנת שמדובר בעניין שרائي לו להתרבר, אם בכלל, שם.

שנית, ניתן להבין מכתביו הטענות ומהדיוון שהתקיים בפני, כי אכן התקיימו דיונים בסוגיות גילוי מסמכים וראיות בהליך האזרחי. לדוגמא, באחת הביקשות בהליך האזרחי בקשה המשיב 2 לקבל לידיה את: "התכתבות של מר נוה, מכל מיין ועם כל נמען, בנוגע למינוי שופטים, בתקופת כהונתו של מר נוה בראש לשכת עורך הדין".

שלישית, העובדה שמכשירי הטלפון תפוזים כתע בידי המשטרה, אינה משנה את המהות לגבי מערכן הזכיות של הצדדים, בין אם זו זכות המשיב 2 לעזון בחומר, או זכותו של המשיב להימנע מחשיפת החומר הפרטיו שם.

רביעית, איןני מקבל את טענת המשיב 2 כי נחיצות מכשירי הטלפון (כתפוז) בהליך האזרחי מחייבת מניעת השבתם לידי בעלייהם. אמנם ההליך האזרחי עוסק בעצם החדרה למכשירי הטלפון והעברת תוכנם לזרים, ומכאן שנושא המכשירים מהוות מطبع הדברים מוקד הדיון שם, אלא שלא ברורה לי הטענה כי מכך נגזרת מסקנה לפיה יש למונע השבת המכשירים לידי של המשיב. העובדה שמכשירי הטלפון של המשיב במרכז הדיון שם אינה מחייבת, כלל עצמה, תפיסתם ושימורם כראיה המוחזקת בכסתה בית המשפט או בכל מקום אחר.

המשיבה טענה בכתביהם כי "לא ניתן לנמל משפט [בתיק האזרחי] ללא המכשירים ותוכנם". טענה זו לא הוכחה בפני. לא ברור מה שונה דיןם של מכשירי הטלפון בתיק זה מכל ראייה חפצית אחרת (אם היא נוכחאה בכלל) בכל תיק אזרחי, אך **על הכל, לא ברור מקור סמכותו של בית המשפט להפקיע (ולו באופן זמני) אדם רכוש בשל הנסיבות**.

השימוש (העתידי) בו בהליך אזרחי.

משמעותי כי המדבר ברכשו של המשיב 1, חלה הגנה חוקתית על רכוש זה, ולכן אין להפקיע מהמשיב את רכושו (סעיף 3 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו), רק מחתמת צרכים ראויים או משפטיים (סעיף 8 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו).

המשיבה 2 טוענת כי: "השבת המשיכרים לידי של [המשיב 1] דוקא, ולא לידי הבעלים והמחזיקה שלהם, או הותרתם בשלב זה בידי המדינה, תביא לשיבוש ראיות בהליך האזרחי".

לא הוצג בפני מקור סמכות חוקי להפקעה, ولو זמנית, של רכוש פרטי מאדם בעילה של חשש לו: "שיבוש ראיות בהליך אזרחי". וזדי שהדבר אינו אפשרי בגדרי ההליך הפלילי לאחר שהתיק עצמו נסגר ללא העמדה לדין. זכויותה של המשיבה 2 בהליך האזרחי שמורות לה והוא כמoven רשאית לפנות לבית המשפט המ徇וי בכל סעד שתחפוץ בו. ושוב, העובדה שמכシリ הטלפון מוחזקים כרגע בידי המשטרה היא נתן שאיננו משנה את המהות ואינו משפיע על מערך הזכויות של המעורבים בתיק.

הוראת החוק החלה על המקרה

אביא להלן את סעיפי החוק הרלוונטיים:

מסירת
התפוס לפי צו

34. על פי בקשת שוטר שהוסמן לכך על ידי קצין משטרת בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין מסוימים (להלן - שוטר מוסמן), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפות, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפש ימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שנגנו בו אחרת כפי שיורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו.

החזרת התפוס
על ידי
המשטרה

35. אם תוך ששה חדשים מיום תפיסת החפש על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידי, לא הוגש המשפט אשר בו צריך לחפש לשמש ראייה ולא ניתן צו על אותו חפש לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפש לאדם אשר מידיו נלקח; אך רשאי בית משפט שלום, על-פי בקשת שוטר מוסמן או אדם מעוניין, להאריך את התקופה בתנאים שייקבע.

אכן, לפי סעיף 35 לפס"פ, בהעדר צו לפי סעיף 34 (הוראה על מסירת התפוס לפי צו), יש להסביר את החפש לידי "האדם אשר מידיו נלקח". כמובן, וכך טוענת המשיבה 2, יש להסביר לה את החפש, וזאת בהעדר הוראה "ሞקדמת" לפי סעיף 34 לפס"פ. תשומת לב לסייפה סעיף 35 לפס"פ לפיו, למורת האמור, לבית המשפט סמכות להאריך את

התקופה המנוייה בו מעט לעת. בהקשר זה, אצין כי המוצגים תפוסים מזה תקופה ארוכה, ותוקף החזקתם הווארך לפי הוראת בית המשפט.

במהלן החודשים שחלפו הביעה המשיבה 2 התנגדותה להארכת תוקף ההחזקה וטענה לזכאותה, שלא ושל הגברת נוה, על המCSIרים. בהחלטתי מיום 29.7.20 (בהיליך ה"ת 20-06-46268) דחיתתי את עמדתה של המשיבה 1, תוך הטחת ביקורת קשה, והוריתי להוותר את המוצגים בחזקת המשטרה לפרק זמן נוסף ועד לסיום החקירה. בהחלטה זו, על תכנה הבהיר, ניתנה הוראה מפורשת שיש בה משומם הארכת "התקופה בתנאים שיקבע", במונחים של סעיף 35 לפס"פ. על אף שלא נדרש להכריע כבר אז בסוגיה הקיינית, הבהירתי כי שאלת הבעלות על הטלפון איןנה מורכבת כלל וכלל. עוד קבעתי כי עתירת המשיבה 1 להשבת הטלפונים לידי "איינה מבנת, בכל הבוד".

לאור זאת, חזר הדיון להתנהל בגדרי סעיף 34 לפס"פ, ולא לפי סעיף 35 לאותו חוק. סעיף 35 לפס"פ קובע ברירת מחדל סטטוטורית למקרה שלא נדרשה הכרעה. במקרה שבפני, נדרש להכריע בגורל המוצגים מספר רב של פעמים, גם במסגרת הבקשה הנוכחית (ראו סעיף 5 לבקשתה). لكن, יש לראות בבקשתה שבפני, בעיתיה ובמהותה, בקשה לפי סעיף 34 לפס"פ, לאחר שהתקופה שבסעיף 35 הוארכה.

הערות לפני סיום

1. לא נזקמתי בהחלטתי לסוגיות מעמדה של הגברת נוה, אשר לא צורפה מלכתחילה לצד להיליך ולא התייצבה לדיוון, ודבירה נשמעו מפי המשיבה 2 ובגדרי תגובה כתובה בלבד (בצירוף תצהיר). זאת על שם שם לו הייתה נוכחת בדיון לצד פורמלי להיליך נכון להורות על השבת המCSIרים לבعلיהם הוא המשיב 1. אוסיף רק כי אי התייצבותה בדיון, כאשר על פי טענתה היא הבעלים של המCSIרים, אכן מעוררת קושי נוסף כאשר הטוען הבעלות לא התייצב בדיון והסתפק בהגשת מסמך כתוב.

2. אשר להוצאות: מצאתי להימנע מהשתת צו להוצאות. על אף שניתן להבין את הטעם לעתירת המשיב 1 להשתת הוצאות, אנגאג באיפוק ומנע מכך, חרב הביקורת שהויטה המשיבה 2 במסגרת היליך الآخر והקשרו (ה"ת 20-06-46268). **בכל זאת, מדובר בהיליך פלילי (על אף שהמשיבה 2 ניסתה לרשותו לhilich azorit).** המשטרה היא שיזמה את היליך. היחידה החוקרת הותירה לשיקול דעתו של בית המשפט למי להסביר את המCSIרים. בעקבות היליך שיזמה המשטרה, ובגדרי תגובתה, בקשה המשיבה 2 את שבייתה ונקטה עמדה שכונתה על ידי המשיב 1 בכינויים שונים, כגון: הליכי סרקל, בקשה מחוץפת וudgeot מצח יוצאה דופן. כל אלה אינם משכיחים שההמבקש היא שפנתה וביקשה מבית המשפט להכריע (עבורה) למי להשיב את מCSIרי הטלפון.

לאור כל האמור לעיל, אני מורה ליחידה החוקרת למסור את מCSIרי הטלפון מושא הדיון לידי המשיב 1, מר אפרים נוה.

אין צו להוצאות.

זכות ערר כדי.

ניתנה היום, ד' חשוון תשפ"ב, 10 אוקטובר 2021, בהעדך
הצדדים.